

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΤΕΚΑ

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ να απομακρυνθεί πολύ από το σπίτι.

Ακολουθώντας το μοναδικό μονοπάτι στο οποίο μπορούσε να βαδίσει άνθρωπος μέσα στο πυκνό δάσος, και με τη βροχή να πέφτει ορμητικά πια, τον εντόπισε κάτω από ένα φυσικό υπόστεγο σχηματισμένο από την καθίζηση του εδάφους σε ένα σημείο της απόκρημνης πλαγιάς. Σταθεροποίησε τη δέσμη του φωτός προς το σημείο εκείνο και τάχυνε όσο μπορούσε το βήμα της, με τον Νίγιολ μπροστά της να μυρίζει το έδαφος και να βεβαιώνεται πως δεν υπήρχαν κίνδυνοι.

Ήταν ανεπιθύμητη, αυτό ήταν ολοφάνερο από το βλέμμα του άντρα, που γυάλιζε καθώς καρφωνόταν πάνω της. Δεν πτοήθηκε. Τον πλησίασε με σφιγμένα χείλη και στριμώχτηκε δίπλα του, ανακουφισμένη που στο σημείο εκείνο η βροχή δεν μπορούσε να την αγγίξει.

«Δεν χρειάζομαι παρηγοριά, Σκίουρε», της είπε ψυχρά, αλλά δεν μπόρεσε να μη θαυμάσει το κουράγιο της να εγκαταλείψει την ασφάλεια του σπιτιού για να τον αναζητήσει.

Τα χέρια της έσφιγγαν μανιασμένα τον φακό, και κρύωνε. Όμως το σθένος στο βλέμμα της όταν τον κοίταξε ήταν τόσο μεγάλο, ώστε έχασε κάθε διάθεση να της τα ψάλει για την απερισκεψία της να βγει τέτοια ώρα και με τέτοιο καιρό στο δάσος.

«Μπορείς να με λες και Ζάνα πού και πού, ξέρεις. Έχει τη γοητεία του να φερόμαστε σαν σύντροφοι σε πεδίο μάχης, με κωδικά ονόματα και τα λοιπά, αλλά κοντεύω να πάθω σύγχυση προσωπικό-

τητας. Μέχρι τα πέντε ήμουν η Τερέζα-Άννα, από τα πέντε μέχρι τα δεκάξι ήμουν η Χαμένη –αγαπημένη προσφώνηση για την καινούρια... στοργική μου οικογένεια–, στα δεκαεφτά κράτησα το Ζάνα, το χαϊδευτικό που προτιμούσαν οι γονείς μου όταν απολαμβάναμε όμορφες οικογενειακές στιγμές, και στα είκοσι τέσσερα έγινα η Μελίνα. Τώρα είμαι και ο Σκίουρος ή Χαζέι. Όχι και τόσο υγιή όλα αυτά για τη δική μου ψυχή, δεν νομίζεις;»

«Ξέρω μια καλή ψυχίατρο», της πήρε τον φακό από το χέρι, για να τον στήσει όρθιο στο έδαφος και να διατηρήσει έναν σταθερό φωτισμό ανάμεσά τους. «Αυτό που είδες απόψε δεν είναι τίποτα μπροστά σ' αυτά που έβλεπε εκείνη».

«Αυτό που είδα απόψε μπορεί να συμβεί με απίστευτη ευκολία και σε ανθρώπους που έχουν ολημερίς σώας τας φρένας. Αποκαλείται παραίσθηση και μπορεί να δημιουργηθεί ανά πάσα στιγμή σε περιπτώσεις ψυχικής φόρτισης. Δεν είσαι τόσο επικίνδυνος για τη δημόσια υγεία όσο νομίζεις, Στεφάν Ντομπρίν. Επανερχεσαι στην πραγματικότητα σχετικά γρήγορα και έχεις πλήρη συνείδηση μετά. Ξέρεις τι έκανα εγώ τις στιγμές που δεν άντεχα τον πόνο της ψυχής;»

Την κοίταξε σιωπηλός.

«Ξέρεις πόσες φορές έγινα στυγνή δολοφόνος μέσα από τις παραισθήσεις μου; Χωνόμουν κάτω από το κρεβάτι ή έμενα μέσα στην ντουλάπα, όπου με κλείδωναν παρέα με τον χνουδωτό μου μονόκερο, και φανταζόμουν ότι κάλπαζα ντυμένη σαν Αμαζόνα κραδαίνοντας σπαθιά. Τα σπαθιά έβρισκαν πάντα τον στόχο τους. Ο θεός μου είχε αποκεφαλιστεί και είχε ξεκοιλιαστεί άπειρες φορές. Κι όσο έβλεπα το φανταστικό αίμα να ρέει, τόσο δεν ήθελα να βγω από την παραισθηση. Είχε γίνει τόσο πολύ κομμάτι της ύπαρξής μου, που βυθίζομουν σ' αυτήν ακόμη κι αν δεν ήμουν τρομαγμένη ή τιμωρημένη. Τα δολοφονικά όπλα εμπλουτίστηκαν. Όπως και οι μέθοδοι δολοφονίας. Μια φορά μάλιστα, εντελώς συνεπαρμένη από την παραισθησή μου, πλησίασα στο κρεβάτι του κρατώντας το σίδερο για τα ρού-

χα. Ήταν υπέροχα μυτερή η άκρη του και το καθαрма εξίσου υπέροχα μεθυσμένο».

Κοιτάχτηκαν. Εκείνος με σφιγμένα χείλη, εκείνη με δυο δάκρυα χοντρά σαν μαργαριτάρια να αφήνουν υγρά ίχνη στα μάγουλά της.

«Το ξύλο που έφαγα εκείνη τη μέρα δεν το είχε φάει ούτε ο Σταλόνε στον *Ρόκι*. Εννοείται ότι μετά απλώς παρέμεινα στην παραίοθησι και ότι ποτέ ξανά δεν τόλμησα να κάνω κάτι ανάλογο. Και, καθώς η Χαμένη μεγάλωνε κι έμπαινε όλο και πιο βαθιά στον βούρκο της καινούριας της οικογένειας, κατέφευγε όλο και περισσότερο στην ψεύτικη ευτυχία της φαντασίας της, κρατώντας ζωντανό το όνειρο για μια τίμια, ήσυχη ζωή ανάμεσα σε τίμιους, ήσυχους ανθρώπους. Δεν με βοηθούσαν όμως καθόλου οι συναναστροφές μου. Έπρεπε να κλέβω για να φέρνω λεφτά στο σπίτι και να γίνομαι μάρτυρας αισχρών καταστάσεων απ' όταν ο θεός μου άρχισε να εκπορνεύει τα ίδια του τα παιδιά. Εγώ τη γλίτωσα λόγω ηλικίας αλλά και λόγω ταλέντου στο ξάφρισμα. Αφού τον έπεισα ότι μπορούσα να αποφέρω περισσότερα κλέβοντας παρά νοικιάζοντας το κορμί μου σε όλους εκείνους τους σιχαμένους γέρους, έγινα άσος στο άθλημα.

»Όταν σκοτώθηκε μαζί με τη γυναίκα του σ' εκείνο το τροχαίο, που μάλλον ήταν ξεκαθάρισμα λογαριασμών από τις μπίζνες του με τα ναρκωτικά, ένιωσα ο πιο τυχερός άνθρωπος της υφηλίου. Για λίγο όμως. Γιατί αμέσως θυμήθηκα ότι δεν είχα στον ήλιο μοίρα. Δεν διέθετα κανένα εφόδιο για να πιάσω μια τίμια δουλειά, και στα κιτάπια της αστυνομίας το όνομά μου είχε καταγραφεί κάμποσες φορές. Τα υπόλοιπα σ' τα είπα τις προάλλες. Στράφηκα σε μερικά όχι και τόσο καλά παιδιά για να βγάλω τα πρώτα μου χρήματα. Άλλαζα συχνά σπίτι και εμφάνιση, για να μη με εντοπίζουν όταν την κοπανούσα. Όχι πως τους ήμουν αναντικατάστατη, φυσικά. Απλώς ήθελαν το μερίδιο που κρατούσα κρυφά προκειμένου να κάνω μια καλή μπάζα και να ξεφύγω μια μέρα εντελώς από όλη αυτή τη βρόμα».

Η σιωπή του ήταν ευεργετική. Το ότι την κοιτούσε κατάματα τόσο

επίμονα ήταν βέβαια αιτία ύψιστου άγχους, αλλά τώρα είχε πάρει φόρα και δεν θα σταματούσε αν δεν του αποδείκνυε ότι υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι πάνω στον πλανήτη που είχαν κάθε λόγο να αγαπάνε το τέρας μέσα τους για να εξασφαλίζουν την πολύτιμη μοναξιά τους.

«Τα τρία επόμενα χρόνια ήμουν απλώς η έντιμη Ζάνα Λυμπέρη, απολύτως υπεύθυνη για τη ζωή μου, και πήρα, ομολογώ, μια καλή γεύση από το όνειρο που πάντα έμενε ζωντανό μέσα μου. Αν και με απέλυαν από τις περισσότερες δουλειές λόγω της αδυναμίας μου να συμβιβάζομαι με την παραμικρή μορφή εκμετάλλευσης, κατάφερνα να φέρνω σε πέρας τις υποχρεώσεις μου. Κι αφού τα είχα όλα σχεδόν λυμένα, επέτρεψα στον εαυτό μου και λίγο φλερτ».

Σε αυτό το σημείο προτίμησε να κοιτάξει τις μύτες των αθλητικών παπουτσιών της – οι οποίες έσκαβαν σχολαστικά το χώμα, κινούμενες τόσο ώρα μπρος πίσω με νευρικότητα.

«Τότε δούλευα σε μια γνωστή αλυσίδα σουπέρ μάρκετ, και εκείνος ήταν ο προϊστάμενός μου. Βγαίναμε για λίγες εβδομάδες. Αν και στον χώρο εργασίας δεν δίναμε δικαιώματα, έξω μάς πήρε κάποιο μάτι και τα νέα διαδόθηκαν πολύ γρήγορα. Μια συνάδελφός μου ζήλεψε και, για να μη σ' τα πολυλογώ, με ενοχοποίησε για κλοπή χρημάτων από το ταμείο. Η σχέση μου με τον Ιάσονα έληξε άδοξα, και εγώ βρέθηκα για μια ακόμη φορά άνεργη, με τα έξοδα –που στο μεταξύ είχαν πολλαπλασιαστεί– να με πνίγουν. Άρχισα να ψάχνω ματιωδώς για δουλειά, αλλά τίποτα. Και μια μέρα, πίνοντας τον καφέ μου, είδα τη Μελίνα. Τη συνέχεια την ξέρεις. Η Μελίνα παρουσιάζοταν ως Φαίδρα κάθε Τετάρτη στο ίδιο καφέ και φαινόταν ότι είχε οικονομική άνεση. Είπα πως θα έκανα την παρανομία για μία τελευταία φορά. Αλλά όλα πήγαν στραβά».

«Εγκλωβίστηκες πρώτα μαζί της και τώρα μαζί μου».

«Θυσίασα τέσσερα χρόνια από τη ζωή μου κυριολεκτικά για το τίποτα...» πρόσθεσε πικραμένη. «Υποτίθεται πως μάζενα χρήματα για να ξαναχτίσω τη ζωή μου από την αρχή, και τώρα δεν μπορώ ού-

τε να κοιτάξω τον τραπεζικό μου λογαριασμό χωρίς να φοβάμαι πως θα με εντοπίσει για να με φέρει πίσω ή για να κάνει ένας θεός ξέρει τι άλλο...»

«Από το ένα τέρας στο επόμενο. Είσαι πραγματικά πολύ άτυχη, Χαζέι. Γιατί αυτός ο πόλεμος πρέπει να τελειώσει με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, ανεξάρτητα από τους αθώους που θα βρεθούν στη μέση».

«Ναι, το έχω καταλάβει...» αναστέναξε εκείνη. «Γι' αυτό, θα κάνω ό,τι μπορώ ώστε να τελειώσει μια ώρα αρχύτερα και να αποκτήσω ξανά μια μικρή ελπίδα. Προσπάθησε όμως να μη με σκοτώσεις μέχρι τότε, έτσι;» αστειεύτηκε, αλλά ούτε ίχνος χαμόγελου δεν εμφανίστηκε στο πρόσωπό του.

Ο φακός άρχισε να τρεμοσβήνει, μέχρι που το φως του εξασθένησε σημαντικά. Οι συνθήκες γύρω τους ήταν ιδανικές για να πάθει κανείς έμφραγμα από την τρομάρα του, κι όμως η Ζάνα ένωθε ασφαλώς σαν έμβρυο στη μήτρα της μάνας του. Είχε να νιώσει έτσι από τότε που ήταν ένα χαρούμενο κοριτσάκι με κόκκινες κοτσίδες και λειψά δόντια και τριγυρνούσε με χοροπηδηχτά βήματα γύρω από τους γονείς της ή έπαιζε με τα παιχνίδια της. Τι καλά που δεν φαινονταν τώρα οι λεπτομέρειες του προσώπου της! Δεν ένωθε καθόλου περήφανη για τα κατακόκκινα μάγουλά της και την ανεξήγητη συμπάθεια που αντικατοπτριζόταν στο βλέμμα της, άνετα ανιχνεύσιμη από έναν τόσο διορατικό άνθρωπο σαν τον Στεφάν Ντομπρίν.

«Αυτό που θα προσπαθήσω να κάνω ώστε να μη διατρέξεις τέτοιου είδους κίνδυνο από μένα είναι να μη σε πλησιάζω», της είπε, ακούγοντας την ανάσα της να βαραίνει.

«Για τις τρεις μέρες του αναπάντεχου ρεπό μου, ή γενικότερα;»

«Υποφέρω από τόσο βαθιές ενοχές αυτή τη στιγμή, που θα σε αφήσω να επιλέξεις».

«Μου αρέσει η παρέα σου, Στεφάν», του δήλωσε αυθόρμητα και αμέσως χαμήλωσε θορυβημένα το κεφάλι. «Εννοώ...»

«Ξέρω τι εννοείς. Όσο πιο πολύ χρόνο περνάμε μαζί, τόσο μεγαλύτερες οι πιθανότητες να βγεις πιο γρήγορα και χωρίς μεγάλες απώλειες από τη μέση αυτού του πολέμου».

«Τι να πω; Με κατάλαβες αμέσως...»

Εννοώ ότι ίσως είμαι τρελή με βούλα που μου αρέσει η παρέα σου, Στεφάν. Χαίρομαι όμως που σκέφτεσαι συνωμοσιολογικά, γιατί αλλιώς θα γινόμουν ρεζίλι.

«Πάμε στο σπίτι, Χαζέι», την τράβηξε για να σηκωθεί μόλις εγκατέλειψε τη θέση του. «Δεν χρειάζεται να καταπιέζεσαι για να κερδίσεις τη συμπάθειά μου. Όταν τελειώσεις τη δουλειά σου, θα σε αφήσω να φύγεις. Μπορείς, λοιπόν, να αναθεωρήσεις με ασφάλεια την απάντησή σου».

«Τόσο απίθανο είναι να μου αρέσει απλώς η παρέα σου;»

Ο φακός έσβησε τελείως, αλλά το αδύναμο φως του φεγγαριού, ένας λαθραίος επισκέπτης που τρύπωνε μέσα από τα σύννεφα καθώς κόπαζε η βροχή, τους επέτρεπε να βλέπουν, έστω και δύσκολα, ο ένας τον άλλο.

«Αν σου λείπει το σεξ, μπορούμε να το τακτοποιήσουμε».

«Ουφ!» έκανε μεταβολή και προχώρησε πρώτη, αρνούμενη να συνηχίσει αυτή την αλλόκοτη κουβέντα – η ωμοότητά του και ο πεζός τρόπος με τον οποίο αντιμετώπιζε τις καταστάσεις την έφερναν στο χείλος της απελπισίας.

«Είπα κάτι κακό;» την πρόφτασε με δυο δρασκελιές και στάθηκε μπροστά της.

Φυσικά, εκείνη έπεσε πάνω του και αναγκάστηκε να κοντοσταθεί.

«Δεν κάνω σεξ με όποιον μου αρέσει η παρέα του, Στεφάν Ντομπρίν!» τον κοίταξε τσατισμένη. «Όσα σου είπα πήγαν στον βρόντο, μου φαίνεται. Ξέρω πως έχεις συνηθίσει πιο σύντομες διαδικασίες στις σχέσεις σου με τις γυναίκες, αλλά πρέπει να καταλάβεις ότι μ' εμένα δεν λειτουργούν έτσι τα πράγματα. Και γιατί, τέλος πάντων, μιλάμε για σεξ αυτή τη στιγμή; Λίγο ωρύτερα κόντεψες να με στραγ-

γαλίσσεις, και προηγουμένως άδειασα την ψυχή μου μπροστά σου. Πώς είναι δυνατόν να μου μιλάς για σεξ ύστερα από αυτά;»

«Γιατί με κάνεις να το έχω στο μυαλό μου όλη την ώρα».

«Ορίστε;»

«Είπες πως σου αρέσει η παρέα μου».

«Το είπα».

«Δεν κάνω τίποτ' άλλο από το να σε βασανίζω όλη μέρα. Είμαι απότομος και νευρικός. Σου δείχνω τον χειρότερό μου εαυτό. Δεν αερίζω και δεν ανοίγω τις κουρτίνες ποτέ. Το λεξιλόγιό μου σε κάνει να φρίττεις και οι συνήθειές μου να στρέφεις διαρκώς το κεφάλι ενοχλημένη. Τα σημάδια μου σε απωθούν, κι όταν νομίζεις ότι δεν σε βλέπω κλαις – σίγουρα από απόγνωση. Αγχώνεσαι τρομερά για το αν έχω πει τα χάπια μου ή όχι, και δεν τολμάς να με πλησιάσεις δίχως να τρέμεις. Τέλος, σιχαίνομαι τις ρομαντικές σου ταινίες περισσότερο απ' όσο σιχαίνομαι τη Μελίνα Κόρντας. Αλλά σου *αρέσει η παρέα μου*. Στη δική μου λογική και με βάση τις δικές μου εμπειρίες, Ζάνα, μία είναι η μετάφραση, και θα σ' την πω όσο πιο ευγενικά μπορώ: τέσσερα χρόνια χωρίς σεξ είναι πάρα πολλά, ακόμη και για τον πιο προβληματικό άντρα ή την πιο προβληματική γυναίκα».

«Δεν νομίζω να με έχουν προσβάλει στη ζωή μου περισσότερο απ' όσο με προσβάλλεις τώρα εσύ. Και δεν φταίω εγώ αν έχεις το σεξ στο μυαλό σου όλη την ώρα. Ίσως θα έπρεπε, εκτός από τις παραισθήσεις σου, να ελέγξεις και τις ορμές σου. Δεν σου έχω δώσει κανένα δικαίωμα».

«Σύμφωνα με τη δική σου ερμηνεία για το δικαίωμα, μπορεί και να έχεις δικίο. Σύμφωνα με τη δική μου ερμηνεία όμως, Ζάνα, το δικίο το έχω εγώ. Ούτε εσύ ούτε εγώ μπορούμε να δώσουμε καλύτερη εξήγηση γι' αυτό που συμβαίνει μεταξύ μας. Είναι πρόβλημα όμως, και πρέπει να το παραδεχτείς. Ένα πρόβλημα που, αν δεν λυθεί, δεν θα βοηθήσει το μυαλό να λειτουργήσει όπως πρέπει. Ωστόσο, κατανοώ τη θέση σου. Και προτείνω να παρατείνω το ρεπό σου για να ξε-

θολώσει το μυαλό και των δυο μας. Πάμε στο σπίτι τώρα. Όταν ξαναπάρεις το ρίσκο να μου πεις ότι σου αρέσει η παρέα μου, θα πρέπει να κυριολεκτείς», κατέληξε. «Να περπατάς ακριβώς πίσω από τον Νίγιοι», τη συμβούλεψε και σφύριξε στο ντόμπερμαν, δίνοντάς του την εντολή να προπορευτεί.

Δέκα λεπτά αργότερα, μπήκαν στο σπίτι αμίλητοι και οι δυο.

Η Ζάνα ανέβηκε με φούρκα τη σκάλα για να πάρει τα λιγοστά της πράγματα.

Ο Στεφάν, με μεγαλύτερη φούρκα, έβγαλε τις λασπωμένες αρβύλες του και τις πέταξε παράμερα.

Ήταν έτοιμος να χωθεί στα άδυτα μιας σκοτεινής συνωμοσίας, αλλά του φαινόταν αδύνατον να μάθει πώς λειτουργούσε τελικά το γυναικείο μυαλό.

Αναζήτησε το εφεδρικό κουτί με τα χάπια του και κατάπιε δύο μαζεμένα.



«Μας έπρηξες, Στεφάν! Ορίστε, την ετοίμασα. Μπορείς να περάσεις», του φώναξε η Σικαντάρ.

Η σκηνή δεν εξελίχθηκε καθόλου όπως στα παραμύθια. Η πόρτα δεν άνοιξε αργά, και το Τέρας, μεταμορφωμένο σε πρίγκιπα πια, δεν έμεινε καθόλου ακίνητο, να κοιτάζει έκθαμβο την Πεντάμορφη, που ήταν πεντάμορφη με όλη τη σημασία της λέξης. Η πόρτα του δωματίου της Σικαντάρ, μέσα στο οποίο είχαν χωθεί τις τελευταίες τρεις ώρες οι δυο κοπέλες, κόντεψε να γκρεμιστεί, και ο μαυροντυμένος πρίγκιπας κοιτούσε έκθαμβος το ρολόι του αντί τη Ζάνα.

«Οχτώ λεπτά συν. Θα πρέπει να γκαζώσω λίγο παραπάνω τώρα», ήταν τα... ρομαντικά λόγια που προτίμησε να πει, αναγκάζοντας τα δυο κορίτσια να τον κοιτάζουν μουτρωμένα.

«Λοιπόν; Δεν θα κάνεις κανένα σχόλιο; Είπες πως ήθελες να μοιά-

ζει όσο το δυνατόν λιγότερο σ' εκείνη τη γυναίκα. Δεν ήταν δύσκολο, αλλά έπρεπε να θυσιάσουμε το μακιγιάζ και να πλέξω τα μαλλιά της. Να σε ενημερώσω, επίσης, ότι το φόρεμα είναι ένα νούμερο μεγαλύτερο τώρα που αδυνάτισε. Αναγκάστηκα, λοιπόν, να προσαρμόσω λίγο τις ράντες και να το μαζέψω στη μέση. Το ξέρω πως δεν είσαι μαθημένος να κάνεις κομπλιμέντα, Στεφάν, αλλά δες το από επαγγελματική σκοπιά και προσπάθησε, σε παρακαλώ, να πεις κάτι καλό. Η Ζάνα είναι το κλειδί σου, θυμάσαι;»

«Έκανες πολύ καλή δουλειά, Σικαντάρ».

Αυτό ήταν.

Ότι πιο τρυφερό μπορούσε να πει ο Στεφάν Ντομπρίν έχοντας μια ζωντανή κούκλα απέναντί του ήταν απλώς αυτό.

«Σας αφήνω να κανονίσετε τις τελευταίες λεπτομέρειες...» μур-μούρισε απογοητευμένη η θετή του κόρη και τον προσπέρασε, δείχνοντάς του με το δολοφονικό της βλέμμα ότι πολύ θα ήθελε να τον χαστουκίσει.

Ο Στεφάν πλησίασε τη Ζάνα και βάλθηκε να την κοιτάζει από την κορφή ως τα νύχια, και το αντίστροφο. Χαμογέλασε ικανοποιημένος. Η Ζάνα Λυμπέρη δεν έμοιαζε ακριβώς με τη μοιραία γυναίκα που σε κάθε της βήμα θα άφηνε πίσω της πτώματα αρσενικών, αλλά ήταν πανέμορφη πέρα από κάθε αμφιβολία. Η επιλογή της φυσικότητας στην εμφάνισή της ήταν εξαιρετική για να προσελκύσει το ενδιαφέρον του Άλκη Ρενέση, αλλά την έκανε να δείχνει πολύ νέα, σχεδόν συνομήλικη με την υιοθετημένη κόρη του. Ένωσε παράξενα κοιτάζοντάς την. Καμία από τις συνηθισμένες τον τελευταίο καιρό φαντασιώσεις του δεν εισέβαλε στο μυαλό του. Μόνο μια ενοχλητική ενοχή, επειδή έμπλεκε τη Ζάνα σε όλο αυτό, και μια προστατευτική διάθεση, η οποία τον εξέπληξε περισσότερο απ' όσο η ενοχή του.

«Πρέπει να προσαρμόσουμε αυτό», της έδειξε μια μικροσκοπική μαύρη χάντρα. «Είναι κοριός τελευταίας τεχνολογίας. Θα φοράω έναν ολόιδιο, οπότε θα ξέρω ανά πάσα στιγμή αν είσαι ασφαλής».

Μετά έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό πιστόλι τοποθετημένο σε μια διάφανη ζώνη. Προτού προλάβει η Ζάνα έστω και να ανατριχιάσει με τη σκέψη ότι θα ήταν υποχρεωμένη να το κουβαλάει πάνω της, είδε τον άντρα να σκύβει και να της ανασηκώνει το φόρεμα. Μαρμάρωσε. Το απροσδόκητο υποχρεωτικό στριπτιζ ήταν ακόμη πιο σοκαριστικό από το φρικαλέο αξεσουάρ που θα συμπλήρωνε την εμφάνισή της.

Τα χέρια του άρχισαν να εργάζονται με αξιοθαύμαστο επαγγελματισμό και πειθαρχία πάνω της, με το κεφάλι του να βρίσκεται σε απόσταση αναπνοής από το, ευτυχώς, απόλυτα σεμνό εσώρουχό της. Της έδωσε τη ζώνη στον μηρό, βεβαιώθηκε ότι το όπλο είχε σταθεροποιηθεί και ξανακατέβασε το ύφασμα, που έπεσε σαν κόκκινο κύμα ως τους αστραγάλους της. Σειρά είχε τώρα ο κοριός, ο οποίος φυτεύτηκε σε χρόνο ρεκόρ στο αφτί της. Δυο τρεις τούφες μαλλιών αποσπάστηκαν από την πλεξούδα της, καλύπτοντάς τον πλήρως.

Μόλις τελείωσαν όλα αυτά, ο άντρας έκανε ένα βήμα προς τα πίσω και την κοίταξε ικανοποιημένος.

«Μπράβο, Χαξέι», την παίνεψε. «Απόψε θα σε κοιτάνε όλοι».

«Κι εσύ καλός είσαι», του αντιγύρισε, παριστάνοντας ότι τσέκαρε το μανικιούρ της.

Ήθελε απελπισμένα να δείχνει εξίσου ψυχρή επαγγελματίας μ' εκείνον και να κρύψει την οδυνηρή διαπίτωσή της ότι στη θέα του καρδιοχτυπούσε σαν μαθήτριά. Ήταν ντυμένος στα μαύρα. Πουκάμισο, παντελόνι, ζώνη, παπούτσια, όλα κατάμαυρα. Ήταν ξυρισμένος και μύριζε όμορφα. Τα σημάδια του έδειχναν ακόμη πιο έντονα τώρα, αλλά αυτό δεν είχε καμία σημασία. Με έναν ανεξήγητο, αλλόκοτο και εκνευριστικό τρόπο, ο Στεφάν Ντομπρίν φάνταζε στα μάτια της ο γοητευτικότερος άντρας του κόσμου.

Η Ζάνα προσπάθησε, αλλά δεν τα κατάφερε να δείχνει απαθής σε όλο αυτόν τον βομβαρδισμό τεστοστερόνης στα ξεσηκωμένα οιστρογόνα της. Ήταν ταπεινωτικό γι' αυτή να νιώθει τόσο απαράδε-

κτα ευάλωτη στη θέα του καθώς εκείνος την παρατηρούσε όπως ένας ηλεκτρολόγος τα καλώδια που έχει εγκαταστήσει.

Ευτυχώς, αν όλα πήγαιναν καλά, αυτή θα ήταν η τελευταία τους βραδιά. Ούτε Στεφάν Ντομπρίν, ούτε Μελίνα Κόρντας, ούτε μυστικές παραστρατιωτικές οργανώσεις με ανθρώπινα πειραματόζωα και σκοτεινές συνωμοσίες. Ο δικός της κύκλος θα έκλεινε απόψε, και θα ξαναείχε επιτέλους την ευκαιρία να ζήσει μια φυσιολογική ζωή, στην οποία θα κρατούσε η ίδια το κλειδί για να ανοίγει πόρτες.

«Βιάζεσαι να με ξεφορτωθείς, Σκίουρε;»

Ανοιγόκλεισε ταραγμένη τα μάτια της.

Η διαβολεμένη του ικανότητα να διαβάσει τις σκέψεις των άλλων!

Έγινε κατακόκκινη.

Αν αυτός ο άντρας είχε μαντέψει την ανακούφισή της για το επικείμενο τέλος του δράματος στο οποίο είχε μπλέξει, τότε είχε μαντέψει και τις προηγούμενες σκέψεις της για την επιθετική τεστοστερόνη και τα ξεσηκωμένα οιστρογόνα.

Δαγκώθηκε.

«Η αλήθεια είναι πως τολμώ κι εγώ να κρατάω ζωντανά τα όνειρά μου για το μέλλον».

«Μακριά από φονιάδες και κρησφύγετα στα βουνά. Από όπλα και κοριοίς. Από τέρατα και Λερναίες Ύδρες».

«Ας πούμε ότι προτιμώ περισσότερο τον καναπέ μου και τη συλλογή μου από ρομαντικές ταινίες...» αναστέναξε η Ζάνα. «Αλλά εγώ δεν βλέπω το τέρας, Στεφάν. Αυτό θέλω να το ξέρεις. Ως Μελίνα το είδα, όχι όμως και ως Ζάνα. Όσο κι αν επιμένει να βρυχάται και να μου δείχνει τα σουβλερά του δόντια».

«Δεν το είδες, αλλά χαίρεσαι που θα απαλλαγείς από αυτό».

«Ακόμη κι αν το αρνιόμουν, θα είχε σημασία;» ανασήκωσε τον έναν ώμο της. «Ο Κόνδορας και ο Σκίουρος έχουν διαφορετικούς προορισμούς στη ζωή. Εσύ πρέπει να ολοκληρώσεις τον κύκλο της

πτήσης σου και εγώ να εργαστώ σκληρά για να πετύχω επιτέλους κάτι καλό στη ζωή μου».

«Ίσως να έρχομαι πότε πότε στα μέρη σου για να βλέπω τι κάνεις».

«Να το πάρω ως υπόσχεση, ή ως απειλή;» αστειεύτηκε η κοπέλα για να διώξει την ένταση ανάμεσά τους, η οποία βάραινε ολοένα και πιο πολύ, αλλά εκείνος δεν γέλασε καθόλου.

«Σε συμπαθώ», της δήλωσε, με το βλέμμα του να στέκεται για λίγο στα χείλη της. «Πάρ' το ως υπόσχεση».

«Κι εγώ σε... συμπαθώ, αλλά θα προτιμούσα να σε ξεχάσω, Στεφάν Ντομπρίν», του είπε αυθόρμητα.

Ανασηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της και τον φίλησε απαλά στο μάγουλο, ελάχιστα χιλιοστά πιο κάτω από τα σημάδια του.

«Γιατί είμαι ένας απλός σκίουρος μαθημένος να ψάχνει τα βελανίδια του πατώντας στη γη. Με τρομάζουν τα ύψη, ακόμη και όταν είμαι γαντζωμένη στα πιο δυνατά φτερά του κόσμου. Επίσης, καλό θα ήταν να μείνουμε και οι δυο με τη φαντασίωση», απαγόρευσε στο χέρι του να απλωθεί και να τυλιχτεί γύρω από τη μέση της, όπως ήταν η πρόθεσή του. «Λίγες ώρες έμειναν. Όχι βλέμματα με νόημα, όχι φιλιά, όχι αγγίγματα και, κυρίως, όχι σεξ. Οφείλω να προστατεύσω τον εαυτό μου από την αιώνια ανάμνηση. Και εσύ τον δικό σου από την κολλιτσιδα που σίγουρα θα γίνω αν συγκλονιστώ περισσότερο απ' όσο αντέχουν οι αισθήσεις μου. Πάμε τώρα», κοίταξε το ρολόι πάνω από τον καθρέφτη. «Δεκαεννιά λεπτά συν. Έχω έναν εν δυνάμει πρωθυπουργό να ξελογιάσω, και χρειάζομαι άνεση χρόνου».

Ο Στεφάν, με βλέμμα θολό, την παρακολούθησε να βγαίνει από το δωμάτιο.

Δεν ήξερε τι σκατά συνέβαινε μέσα του, αλλά ήταν η πρώτη φορά που ένιωθε τόσο αποπροσανατολισμένος και τόσο αβέβαιος πριν από την εκτέλεση κάποιας αποστολής. Αντί να σκέφτεται πώς θα εξουδετέρωνε τουλάχιστον δέκα εκπαιδευμένους άντρες για να απο-

κτίσει πρόσβαση στη φωλιά της έχιδνας, το μυαλό του είχε κατακλυστεί από εικόνες παθιασμένων περιπτύξεων με τη Ζάνα.

Υπήρχε όμως και κάτι άλλο.

Κάτι απροσδιόριστο και άκρως ενοχλητικό στα βάθη της σκέψης του.

Η τελευταία βραδιά.

Μόνος ξανά.

Εκείνος και η εκδίκησή του.

Η Ζάνα, ασφαλής στον ωραίο, βαρετό καναπέ της, να βλέπει τις ωραίες, βαρετές ρομαντικές ταινίες της αγκαλιά με κάποιον.

Κάποιον ψυχικά υγιή και απολύτως ικανό να της γνωρίσει την όμορφη πλευρά της ζωής.

Κάποιον εντελώς διαφορετικό από τον ίδιο.

Μόνο η Σικαντάρ άκουσε τη βαριά βλαστήμια στα ρουμανικά που ξεστόμισε όταν βγήκε από το δωμάτιο.

Τον κοίταξε απορημένη.



Εκάλη

Τον είχε ξαναδεί εν δράσει τη βραδιά της απαγωγής της, αλλά τότε ήταν μόνο δύο.

«Θεούλη μου!» αναφώνησε τρομοκρατημένη καθώς ο Στεφάν σχεδόν την έσπρωχνε για να προχωρήσει.

Η πρώτη ζώνη ασφαλείας, με υπεύθυνους τέσσερις θηριώδεις ένοπλους άντρες, είχε εξουδετερωθεί πανηγυρικά. Χωρίς να ακουστεί ανάσα και χωρίς να ανοίξει ρουθούνι. Εκείνη βάδιζε σαν πριγκίπισσα, κρατώντας το φουστάνι της λίγο ανασηκωμένο για να μην μπλεχτεί στις γόβες της, και εκείνος έσπερνε λιπόθυμους –όπως ήλπιζε– άντρες σε κάθε του βήμα. Οι καημένοι, δεν ήξεραν από πού τους εί-

χε έρθει. Τη μια στιγμή ζητούσαν τα στοιχεία των αργοπορημένων επισκεπτών και την άλλη βρίσκονταν σωριασμένοι στο έδαφος, πότε με το πρόσωπο στραμμένο προς τον έναστρο ουρανό και πότε σαν χαλκομανία πάνω στο χώμα. Όλα τα όπλα τους είχαν αφαιρεθεί με ταχύτητα ασύλληπτη για τα ανθρώπινα δεδομένα, και κανένας μα κανένας δεν είχε προλάβει ούτε να σκεφτεί να ανταποδώσει το χτύπημα. Μια γροθιά, δυο λαβές, μια ηλεκτρική εκκένωση με ένα αντικείμενο που η Ζάνα είχε ξαναδεί μόνο σε ταινίες, και αυτό ήταν. Το πριγκιπικό της βάδισμα συνεχιζόταν ακάθεκτο, με τον Στεφάν να τη συνοδεύει ατσαλάκωτος και ψύχραιμος.

«Πόσοι είναι ακόμη;» τον ρώτησε κατααγχωμένη.

«Οχτώ. Πέντε στη μεσαία ζώνη και τρεις στην τελευταία. Τρεις ανατολικά, δύο δυτικά και τρεις πριν από την είσοδο. Είσαι εντάξει;»

Ήταν η πιο σουρεαλιστική ερώτηση που της είχαν κάνει ποτέ.

«Πες μου πως δεν τους σκότωσες, για να ξέρω αν είμαι εντάξει ή όχι».

«Εκτός μάχης δεν έχω σκοτ... δεν έχω εξουδετερώσει με γυμνά χέρια ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο κανέναν, Ζάνα».

«Πολύ παρηγορητικό αυτό. Ας πούμε ότι είμαι εντάξει».

«Και πάντα βρισκόμουν σε άμυνα όποτε χρειάστηκε να το κάνω εν καιρώ πολέμου», αισθάνθηκε εκείνος την ανάγκη να προσθέσει.

«Τουλάχιστον ένιωσες καθόλου τύψεις μετά;»

«Όλοι τους ήταν καθάρματα που άρπαζαν μικρά κορίτσια και τα βίαζαν προτού τα ακρωτηριάσουν. Όχι, δεν ένιωσα τύψεις. Ίσως λίγες επειδή τους χάρισα έναν σύντομο θάνατο συγκριτικά με αυτόν που τους άξιζε».

Το στομάχι της ανακατεύτηκε. Ο μισός χυμός πορτοκάλι και το μισό του μισού τσστ που είχε φάει από το πρωί ανέβηκαν ως το λαρύγγι της. Συγκρατήθηκε όμως. Σε λίγες ώρες όλα αυτά θα ήταν παρελθόν. Σε λίγες ώρες θα ήταν ξανά ελεύθερη, θρηνώντας όμως το πτώμα της παρ' ολίγον ανέφελος ζωής της. Που θα κοιτόταν άψυχο

δίπλα στο πτώμα της καρδιάς της. Που και τα δυο μαζί θα κείτονταν στον ομαδικό τάφο με τα πτώματα της λογικής της, των ονείρων της και της ψυχής της.

«Μίσησέ με αργότερα, Σκίουρε. Τώρα σε θέλω συγκεντρωμένη».

Η κοπέλα κατάλαβε το γιατί μόλις εμφανίστηκαν μπροστά τους από το πουθενά άλλοι τρεις τύποι, κοντά στα δύο μέτρα ψηλοί, οι οποίοι μάλλον ξημεροβραδιάζονταν στα γυμναστήρια. Ντυμένοι στα μαύρα και οι τρεις. Με ξυρισμένο το κρανίο και οι τρεις. Χωρίς ίχνος φιλικής ή, έστω, ευγενικής διάθεσης και οι τρεις. Σαν να ήταν βγαλμένοι από το ίδιο καλούπι και οι τρεις.

«Έχουμε την εντολή να μην επιτρέψουμε πλέον την είσοδο σε κανέναν», είπε ο ένας την ώρα που οι άλλοι δύο σταύρωναν αμυντικά τα ογκώδη χέρια τους μπροστά στο στήθος.

«Κι εμείς πρέπει οπωσδήποτε να προλάβουμε το πάρτι», αντέτεινε με απάθεια ο Στεφάν.

«Έχει κλείσει η λίστα των καλεσμένων, φίλε».

«Λείπουν δύο για να κλείσει», διαφώνησε ο Στεφάν, δίνοντας μια ξεγυρισμένη γροθιά στα μούτρα του άντρα και αναγκάζοντάς τον να παραπατήσει.

Μέχρι να του επιτεθούν οργανωμένα και οι τρεις, τα χτυπήματα που τους κατάφερε ήταν γρήγορα και ακαριαία. Δυο κλοτσιές, δυο λαβές στον αυχένα και το κόλπο με την ηλεκτρική εκκένωση, που τους έριξε κάτω αναίσθητους.

«Μη μου πεις ότι μπορείς να ανασταίνεσαι κιόλας;» τον ρώτησε η Ζάνα κοιτώντας συγκλονισμένη τους τρεις Γολιάθ ακίνητους στο έδαφος.

Ο Στεφάν δεν μπόρεσε να μη γελάσει με την ερώτησή της. Έστρωσε το τσαλακωμένο του πουκάμισο και την πήρε απαλά από το χέρι, για να συνεχίσουν τη δολοφονική τους διαδρομή ως την κεντρική είσοδο. Αφού η ιστορία επαναλήφθηκε και με τους άλλους δύο φρουρούς της μεσαίας ζώνης, έφτασαν στο τελευταίο εμπόδιο.

«Κάμερον Μπλερ και Τερέζα-Άννα Λυμπέρη», έκανε τις συστάσεις ο Στεφάν –προς μεγάλη έκπληξη της Ζάνας– στους τρεις άντρες που φρουρούσαν την είσοδο.

Ο ένας από αυτούς συνοφρυώθηκε, και οι άλλοι δύο παραμέρισαν.

«Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να σε αφήσω να μου χαλάσεις την έκπληξη», πρόσθεσε ο Στεφάν μόλις είδε τον πρώτο να πιέζει το ακουστικό στο αφτί του και, αμέσως μετά, του τράβηξε το καλώδιο, το ξήλωσε από πάνω του και το έχωσε στην τσέπη του.

Προτού ο άλλος προλάβει να αντιδράσει, επαναλήφθηκε η γνωστή διαδικασία. Βρέθηκε οριζοντιωμένος στο έδαφος, με κάμποσα ισχυρά βολτ να έχουν παραλύσει τα νεύρα του και να τον έχουν βυθίσει σε λήθαργο.

Οι άλλοι δύο έκαναν στην άκρη παραμένοντας αμίλητοι, ανέκφραστοι και απαθείς. Φαίνεται πως είχαν δει πολλούς ξαπλωμένους τύπους, με τον ουρανό να τους έχει έρθει σφοντύλι, στη σκοτεινή ζωή τους.

«Ήταν στο κόλπο;» ρώτησε η Ζάνα –και πάλι προς μεγάλη της έκπληξη– καθώς μια όμορφη κοπέλα άνοιγε την πόρτα.

«Αξιοποίησα τις ατέλειωτες μοναχικές μου ώρες όσο εσύ απολάμβανες το ρεπό σου. Οι συγκεκριμένοι φύλακες είχαν εντολή απλώς να μην αντιδράσουν».

«Εξηγήσου, Στεφάν Ντομπρίν!» απαίτησε η Ζάνα, αρνούμενη να πιάσει το χέρι του για να κάνουν την εντυπωσιακή είσοδο που ονειρευόταν εκείνος.

«Ακόμη κι εγώ έχω φίλους».

«Μα...»

«Έλα να σε συστήσω στον Αδριανό Καίσαρη και στην όμορφη σύζυγό του, Ζάνα. Η ζωή τους θα μπορούσε να γίνει μια ρομαντική ταινία, σαν κι αυτές που θα βλέπεις μανιωδώς όταν θα έχεις απαλλαγεί από το τέρας».

«Γνω... γνωρίζεις τον Αδριανό Καίσαρη;»

«Είναι περίπου σαν... αδερφός μου».

Το χέρι της ήταν πολύ άκαμπτο για να το κινήσει μόνη, αλλά, μόλις η παλάμη του έκλεισε μέσα της τη δική της, άφησε το σοκ για αργότερα και συγκεντρώθηκε στην αποστολή της.



Σχεδόν όλοι οι παρευρισκόμενοι έμειναν ακίνητοι, σαν να σταμάτησε ξαφνικά ο χρόνος. Οι νεοφερμένοι ήταν παντελώς άγνωστοι, και πολλοί από τους καλεσμένους κοιτάχτηκαν με απορία. Οι κραταίες εφοπλιστικές οικογένειες της χώρας που είχαν διασυνδέσεις με όλες τις κυβερνήσεις ήταν συγκεκριμένες και πασίγνωστες. Γνωρίζονταν μεταξύ τους. Έκλειναν συμφωνίες και αντάλλασσαν επισκέψεις – είτε επαγγελματικές, είτε αβροφροσύνης. Κανείς από αυτούς όμως δεν είχε ξαναδεί ποτέ, ούτε καν σε κάποια φωτογραφία στον Τύπο, αυτό το ζευγάρι. Το *αταίριαστο* ζευγάρι, όπως πρόλαβαν να το χαρακτηρίσουν νοερά καθώς ο ψηλός, μελαχρινός άντρας με τα πολύ κοντά μαλλιά και τα σημάρδια στο πρόσωπο βάδιζε με αυτοπεποίθηση δίπλα σε μια όμορφη κοκκινομάλλα με φωτεινό πρόσωπο και με μοναδικό μακιγιάζ λίγο λιπ γκλος. Το φόρεμά της ήταν εκθαμβωτικό και επώνυμο, όπως όριζε το πρωτόκολλο εμφάνισης σε τέτοιες εκδηλώσεις, και τα μαλλιά της ήταν πιασμένα σε μια λοξή κοτσίδα, πλεγμένα περίτεχνα στη μια πλευρά και στερεωμένα όλα μαζί με ένα ασημένιο φιογκάκι στην άλλη. Εκείνος απλώς ήταν ντυμένος στα μαύρα, αλλά το συνολικό παρουσιαστικό του ήταν πολύ πιο εντυπωσιακό από όσων είχαν επιλέξει κάποιο φερμάτο κοστούμι.

Ο Άλκης Ρενέσης και η σύζυγός του άρχισαν να βαδίζουν προς το μέρος του ζευγαριού, μέχρι που ο βηματισμός και των τεσσάρων σταμάτησε στο κέντρο της εντυπωσιακής σάλας. Οι καλεσμένοι αντίκρισαν μόνο χειραψίες και χαμόγελα. Οι δυο άντρες και οι δυο γυναίκες συνομίλησαν για λίγο κι έπειτα πήραν από ένα ποτό στο χέρι και

περπάτησαν χωρίς βιασύνη ως τον εντυπωσιακό μπουφέ, τον γεμάτο από γκουρμέ ποικιλίες θαλασσινών. Στάθηκαν για λίγο εκεί, αντάλλαξαν μερικά λόγια μεταξύ τους, και ύστερα ο Άλκης Ρενέσης έκανε νόημα στους άλλους τρεις να περάσουν στο βάθος της αίθουσας, εκεί όπου υπήρχαν μόνο υπάλληλοι του κέτερινγκ και άντρες ασφαλείας. Κι έπειτα όλοι μαζί χάθηκαν πίσω από μια πόρτα, δημιουργώντας ακόμη μεγαλύτερες απορίες στους καλεσμένους, οι οποίοι κοιτάζονταν μεταξύ τους ψάχνοντας για απαντήσεις.

«Επιτέλους μπορώ να πω πόσο χαίρομαι που σε βλέπω, Μελ. Δεν άλλαξες καθόλου».

Η Ζάνα, με την καρδιά της να χτυπάει έξαλλα από την ταραχή, είδε τον Στεφάν να πλησιάζει την κάτωχρη Μελίνα, που δεν έκανε τον κόπο να κρύψει το ότι έτρεμε ολόκληρη. Τον είχε αναγνωρίσει, αλλά πάλευε με νύχια και με δόντια να κρατήσει τα προσχήματα μπροστά στον σύζυγό της, ο οποίος παρακολουθούσε με τεράστιο ενδιαφέρον τη σκηνή.

«Γνωρίζετε;»

Ο Άλκης Ρενέσης δεν ήξερε με τι να πρωτοεκπλαγεί. Με το γεγονός ότι η Ζάνα είχε βρεθεί στην κλειστή δεξίωση συνοδευόμενη από τον απαγωγέα της, ή με το γεγονός ότι η γυναίκα του γνώριζε τελικά τον Κάμερον Μπλερ, για τον οποίο ορκιζόταν με πάθος ότι δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ;

«Πολύ καλά», αποκρίθηκε ο Στεφάν, παρατηρώντας με κάποια ενόχληση ότι ο άλλος άντρας είχε κολλήσει σαν στρείδι στο πλευρό της Ζάνας.

Αυτό ήταν το ζητούμενο και ο πυρήνας του σχεδίου του, αλλά για κάποιο λόγο το θέαμα τον ενοχλούσε. Έδωξε τη σκέψη και συγκεντρώθηκε στο πελιδνό πρόσωπο της έχιδνας, η οποία ακόμα έδειχνε σαν να είχε αντικρίσει φάντασμα.

«Επιτρέψτε μου να συστηθώ και σ' εσάς», στράφηκε στον Άλκη Ρενέση. «Με το αληθινό μου όνομα. Στεφάν Ντομπρίν του Αντριάν

και της Αλίνα. Όσες έρευνες και να κάνετε, το συγκεκριμένο όνομα θα το συναντήσετε μόνο σε πιστοποιητικό θανάτου. Βλέπετε, επισημως είμαι νεκρός. Σκοτώθηκα στο Αφγανιστάν ή και νωρίτερα –αυτό το ξέρει με ακρίβεια η Μελίνα– μια ωραία νύχτα σαν κι αυτήν, πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Αναγεννήθηκα όμως, και έγινα ο Κάμερον Μπλερ. Είχα μερικά λαμπρά σχέδια να πραγματοποιήσω, αλλά απήγαγα λάθος γυναίκα. Ευτυχώς τα βρήκαμε στην πορεία. Εγώ της δείχνω τη σκοτεινή πλευρά της ζωής, για να μη γίνεται πάντα εύκολο θύμα, και αυτή πασχίζει να φυτέψει στην πλάτη μου λευκά φτερά, για να πετάω σαν άγγελος και όχι σαν πεινασμένος κόνδορας πάνω από τα βουνά μου».

Η Μελίνα πλησίασε τον Στεφάν αμέσως μόλις μπόρεσε να συντονίσει το μυαλό με τα πόδια της. Άπλωσε το χέρι και άγγιξε τα σημάδια στο πρόσωπό του κοιτώντας τον συνεπαρμένη. Όταν εκείνος τινάχτηκε προς τα πίσω για να διακόψει την ανεπιθύμητη επαφή, έβαλε τα γέλια.

«Καημένε, Στεφάν!» αναφώνησε ψευτολυπημένα. «Τι σου συνέβη;»

«Ό,τι συνέβη και στον αδερφό μου. Το πειραματόζωο τρελάθηκε και άρχισε να δαγκώνει το χέρι που το τάζει. Το ήξερα πως θα χαιρόσουν που τα κατάφερα τελικά και δεν έγινα λίπασμα για το χώμα. Πάντα αγαπούσες τη δράση, και τώρα αρχίζει το παιχνίδι».

«Υπονοείς ότι εγώ...;»

«Πήγαινε να ετοιμάσεις τις βαλίτσες σου, Μελ. Και τρέξε όσο πιο μακριά μπορείς», τη συμβούλεψε, παίρνοντας το ρίσκο να πει μια γουλιά από το αλκοολούχο ποτό του. «Ήμουν ο καλύτερος ιχνηλάτης της ομάδας. Οσμίζομαι τον φόβο σου. Ξέρω τη δύναμη και τις αδυναμίες σου. Κι εσύ, με τη σειρά σου, ξέρεις πως όταν πρέπει είμαι ανίκανος για οίκτο. Το ότι είσαι τετραπέρατη απλώς θα κάνει το κυνήγι πιο συναρπαστικό. Παραδέχομαι πως μου την έφερες με τη σωσία σου. Τώρα θα ήσουν στα χέρια μου και θα προσπαθούσες να

σώσεις την άθλια ζωή σου ξερνώντας αλήθειες. Ήταν μια νίκη για σένα. Η τελευταία σου».

Η Ζάνα αποκωδικοποίησε αμέσως τη συνθηματική ματιά που της έριξε ο Στεφάν για να αρχίσει να παίζει τον δικό της ρόλο. Προσποιήθηκε ένα άψογο σε εκτέλεση τρέμουλο και γαντζώθηκε στο μπράτσο του Άλκη Ρενέση, δόθηκεν για να μην πέσει κάτω από τη ζαλάδα.

«Σε απειλεί;» τη ρώτησε εκείνος ψιθυριστά στο αφτί.

«Θα... θα σας πω αργότερα...» του απάντησε, επίσης ψιθυριστά, η Ζάνα και έβαλε σε εφαρμογή το μάθημα ξελογιάσματος που τόσο την είχε βασανίσει: μια πλάγια, πονεμένη ματιά, ένα αμήχανο δάγκωμα στα χείλη και μια καλή θέα του μπούστου της, που ανεβοκατέβαινε από τη δόθηκεν ταραγμένη της ανάσα. «Σας παρακαλώ, μην κάνετε τίποτα βιαστικό. Αν του συμβεί οτιδήποτε, έχει φροντίσει να αποκαλυφθούν όλα. Δεν ξέρω τι του έχει κάνει η Μελίνα, αλλά πραγματικά έχει εμμονή μαζί της. Θέλω να τελειώσει όλο αυτό...» κατάφερε να δακρύσει. «Δεν μ' αφήνει να φύγω. Τον... τον φοβάμαι...»

«Στεφάν...» αναστέναξε η Μελίνα και άναψε ατάραχη ένα τσιγάρο. «Πάντα ήσουν ένα τρελό, αλλόκοτο φρικιό. Κοίτα πού είσαι και πού είμαι. Ποιος είσαι και ποια είμαι. Μόνος σου εσύ, και εγώ με έναν ολόκληρο στρατό γύρω μου. Παραδέχομαι πως έχεις κότσια που ήρθες ως εδώ, αλλά καταλαβαίνεις, φαντάζομαι, ότι αυτή ήταν η τελευταία ηρωική σου πράξη. Το κυνήγι θα αρχίσει, συμφωνώ, αλλά εσύ θα είσαι αυτός που θα τρέχει για να γλιτώσει».

«Βάζεις στοίχημα, Μελ, πως ήρθα και θα φύγω σαν κύριος απόψε;»

«Απειλώντας τη σύζυγο του Άλκη Ρενέση μέσα στο ίδιο του το σπίτι; Δεν νομίζω».

«Μπορώ να συγκλονίσω την παγκόσμια κοινή γνώμη ακόμη και μέσα από ένα κελί», ήπие ο Στεφάν μια ακόμη γουλιά από το ποτό του κι έπειτα πλησίασε τη Ζάνα και την τράβηξε από το πλευρό του άλλου άντρα. «Πάμε, γλυκιά μου. Θέλω να σε συστήσω στον κύριο

Καίσαρη. Είναι λίγο εκκεντρικός και απρόβλεπτος. Θα σου αρέσει».

«Μην πας πουθενά μαζί του, Ζάνα!» τη διέταξε η Μελίνα, κοντεύοντας να βγάλει αφρούς απ' το στόμα. «Ό,τι κι αν σου είπε είναι ψέματα. Ο Στεφάν Ντομπρίν είναι ένας επικίνδυνος ψυχοπαθής και θα πάρει αυτό που του αξίζει».

«Τρέξε, Μελ. Οι βαλίτσες σου σε περιμένουν. Μπορεί να μην πιστέψει κανείς τον άμοιρο σημαδεμένο ψυχοπαθή, αλλά θα έχει πλάκα να το ερευνήσουν λίγο. Εσύ και η παρέα σου μια φορά κι έναν καιρό γαμήσατε τον εγκέφαλό μου. Τώρα ήρθε η ώρα να γαμήσω εγώ τον δικό σου».

Η Ζάνα έριξε μια δήθεν απελπισμένη ματιά στον Άλκη Ρενέση, κι εκείνος της έκανε νόημα πως θα έβρισκε τον τρόπο να της μιλήσει αργότερα. Έπειτα έδωσε το χέρι της στον Στεφάν, βγήκαν από το δωμάτιο και βάδισαν ήρεμα στον διάδρομο που οδηγούσε στη σάλα.

«Τον άκουσες... Μελ», είπε ο Άλκης Ρενέσης στη γυναίκα του ισιώνοντας τη γραβάτα του. «Η ασπίδα σου δεν μπορεί να κάνει και πολλά πράγματα πια. Καλό ταξίδι».

«Ηλίθιε!» τον έβρισε εκείνη με βλέμμα γεμάτο παραφροσύνη και μίσος. «Αν με αφήσεις μόνη σ' αυτό, θα...»

«Νομίζω πως δεν είσαι σε θέση να κάνεις τίποτα», κοίταξε ψύχραιμα το χρυσό Rolex του ο άντρας. «Αποκάλυψε ό,τι θέλεις και πες ό,τι νομίζεις στους δημοσιογράφους. Σαφώς και θα προτιμήσω το ρεζιλίκι από το να γίνω σύμμαχός σου. Γιατί αυτόν τον “άμοιρο σημαδεμένο ψυχοπαθή” δεν τον θέλω καθόλου για εχθρό μου. Είναι όλος δικός σου».

Δεν τη φοβόταν.

Η διαπίστωση αυτή, σε συνδυασμό με το σοκ που είχε υποστεί από το γεγονός ότι ο Στεφάν Ντομπρίν ζούσε και βασιλευε, την έπνιγε στερώντας της την ανάσα.

Είδε τον σύζυγό της να αποχωρεί σχεδόν ξαλαφρωμένος, και κατάλαβε.

Είχε βρει τον τρόπο να θωρακίσει τα αμαρτωλά του μυστικά κλείνοντας στόματα και καταστρέφοντας αποδείξεις.

Τώρα πια δεν της απέμενε κανένα όπλο στην καινούρια, τακτοποιημένη της ζωή.

Και ο μόνος δρόμος όπου διατηρούνταν άσβεστη η ελπίδα να την κρατήσει ζωντανή ήταν αυτός που οδηγούσε πίσω.

Ό,τι ακριβώς ήθελε ο Στεφάν Ντομπρίν.

Ας ήταν.

«Εγώ κι εσύ, λουπόν, Κόνδορα...» μουρμούρισε. «Οι βαλίτσες μου θα περιμένουν για λίγο ακόμη».

Δεν επέστρεψε στη δεξίωση.

Είχε ένα σχέδιο καθυστέρησης να οργανώσει.

Ήταν καλή ψυχολόγος και είχε εντοπίσει αμέσως την αδυναμία.

Απόψε κάποιος θα έπρεπε να επιλέξει.

Και, μέχρι να το κάνει, εκείνη θα είχε γίνει αόρατη.

Όπως πάντα.



«Πώς τα πάω;» ρώτησε με αγωνία η Ζάνα σε κάποιο από τα διαλείμματα της κουβέντας που είχαν ο Αδριανός Καίσαρης με τον Στεφάν.

Η σύζυγος του Αδριανού, η Μάγια Λοϊζου –αν θυμόταν καλά το όνομά της–, δεν συμμετείχε και πολύ. Ήταν φανερό ότι δεν ενέκρινε τον καινούριο φίλο του άντρα της και ότι δεν έβλεπε την ώρα να χωρίσουν οι δρόμοι τους και να μην τον ξανασυναντήσει ποτέ.

«Περίφημα. Δεν μπορεί να πάρει τα μάτια του από πάνω σου. Του δίνω δέκα λεπτά μέχρι να τολμήσει να σε πλησιάσει για να σε ξεμοναχιάσει. Θα μιλάς όσο πιο καθαρά μπορείς. Εγώ θα είμαι στη βεράντα για περισσότερη ησυχία. Αν χρειαστεί, θα σου δίνω οδηγίες. Και πρόσεχε με αυτό. Είναι το τρίτο που πίνεις».

«Έχω άγχος. Με βοηθάει».

«Εφόσον εξαντλήσαμε όλα τα θέματα που μπορούν να κουβεντιάσουν άνθρωποι ουσιαστικά ξένοι μεταξύ τους», άρχισε να λέει η σύζυγος του Αδριανού Καίσαρη, υποκύπτοντας τελικά στην περιέργειά της για το παράξενο ζευγάρι, «θα είχε ενδιαφέρον να μου πείτε πώς γνωριστήκατε. Την τελευταία φορά που είδα τον κύριο Μπλερ δεν κουβεντιάσαμε και πολλά. Επίσης, ήταν λιγάκι διαφορετικός. Είχε άλλο χρώμα ματιών, ήταν ντυμένος σαν άγγελος της Κόλασης και είχε σημάδια μόνο από το ξύρισμα. Ουπς! Συγγνώμη. Μάλλον δεν έπρεπε να το πω αυτό. Τι αδιάκριτη που γίνομαι ώρες ώρες... Ας μείνουμε στο πώς γνωριστήκατε. Μαζί είστε, έτσι δεν είναι; Εννοώ, ζευγάρι. Δεν παίζει να είσαι ανιψιά του, ξαδέρφη του ή κάτι τέτοιο, σωστά;»

Ο Αδριανός κοίταξε τη γυναίκα του σαν να ήθελε να τη στραγγαλίσει επί τόπου. Απεναντίας, ο Στεφάν χαμογέλασε με κατανόηση και ήπιε λίγο από το μεταλλικό νερό με το οποίο είχε αντικαταστήσει το αλκοολούχο ποτό του.

«Φοβάμαι πως η γνωριμία μου με τη Ζάνα δεν έχει ούτε ίχνος από τη χρυσόσκονη με την οποία ήταν πασπαλισμένη η δική σου με τον σύζυγό σου. Ευτυχώς δεν το έβαλε στα πόδια όταν έπεσε η μάσκα από το τέρας», δήλωσε.

Βρήκε πολύ διασκεδαστικό το γεγονός ότι η λαλίστατη Μάγια Λοϊζου έγινε κατακόκκινη. Την είδε να στριμώχνεται στο πλευρό του άντρα της σαν να φοβόταν πως από στιγμή σε στιγμή θα δεχόταν επίθεση από το τέρας.

Η Ζάνα κοιτούσε το ζευγάρι εντελώς συνεπαρμένη. Απ' τη μια, ο Αδριανός Καίσαρης ήταν ο ωραιότερος άντρας που είχε αντικρίσει ποτέ και, απ' την άλλη, η Μάγια ήταν η πιο θαρραλέα γυναίκα που είχε γνωρίσει, αφού τολμούσε να μιλάει έτσι στον Στεφάν Ντομπρίν κοιτάζοντάς τον άφοβα στα μάτια.

«Βασικά, με πέρασε για την κυρία Ρενέση», είπε εν μέρει την αλήθεια, και τρία ζευγάρια μάτια καρφώθηκαν με ενδιαφέρον πάνω της.

«Μου το έχουν πει κι άλλοι πως της μοιάζω, αλλά ποτέ δεν φανταζόμουν ότι θα με μπέρδευε κάποιος μαζί της. Αυτό συνέβη στον Στ... Κάμερον», διόρθωσε αμέσως. «Τη γνώριζε από παλιά. Από την Αμερική», ήπιε μια γουλιά από το ποτό της. «Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία. Βρεθήκαμε στο ίδιο σινεμά και, μόλις τελείωσε η ταινία, βγήκαμε για ένα ποτό. Αυτό ήταν. Εντυπωσιάστηκα κυρίως από την... αμεσότητά του και από το γεγονός ότι δεν μασούσε τα λόγια του!» γέλασε μόνη της.

«*Γιατί σκέφτηκα να κοιμηθούμε μαζί*», θυμήθηκε.

Τότε δεν τον ήξερε. Τώρα που είχε πάρει μια καλή γεύση από τον χαρακτήρα του, γνώριζε ότι για τα μέτρα του ήταν μια πολύ ευγενική διατύπωση της επιθυμίας του. Το «Αν σου λείπει το σεξ, μπορούμε να το τακτοποιήσουμε» ήταν ο αληθινός Στεφάν Ντομπρίν. Ξαναγέλασε.

«Και ποιο έργο είδατε;» ρώτησε η Μάγια, παραμένοντας κολλημένη στο μπράτσο του άντρα της για ασφάλεια.

«Το *Πριν Έρθεις Εσύ*», απάντησε η Ζάνα, σίγουρη ότι ο Στεφάν δεν θυμόταν τον τίτλο. «Η φίλη του Κάμερον έφυγε πριν τελειώσει η ταινία, κι έτσι ξέμεινε στο διπλανό μου κάθισμα να κοιμάται με την ησυχία του. Ίσως μια μέρα τον πείσω να ξαναδούμε την ταινία...» αναστέναξε. «Δύσκολο μου φαίνεται, αλλά θα κάνω την προσπάθειά μου. Ίσως στην πρώτη μας επέτειο».

«Και τι σας φέρνει απόψε εδώ, κύριε Μπλερ;» συνέχισε την ανάκριση η Μάγια.

«Είμαι καλεσμένος της κυρίας Ρενέση», αποκρίθηκε ο Στεφάν. «Θέλει να ανανεώσει το προσωπικό ασφαλείας και ζήτησε τη συμβουλή μου. Δεν είμαι εφοπλιστής, απ' ό,τι καταλαβαίνεις, Μάγια. Οι δικές μου αγαπημένες ασχολίες είναι τα όπλα και οι σφαίρες».

Η Ζάνα έγινε κόκκινη σαν παντζάρι από την αμηχανία.

Ο Αδριανός Καίσαρης έδειχνε να το διασκεδάζει.

Και η Μάγια Λοϊζου απέμεινε ασάλευτη, με το στόμα ανοιχτό.

«Αν τον εμπιστεύονται τόσο υψηλά πρόσωπα για την ασφάλειά τους, δεν θα ήταν άσχημη ιδέα να του αναθέσουμε κι εμείς την αναβάθμιση της φύλαξης της Όστριας», πρότεινε ο Αδριανός, προκαλώντας ένα μικρό εγκεφαλικό στη σύζυγό του. «Η Όστρια είναι το πατρικό μου στην Άνδρο», εξήγησε στον Στεφάν και στη Ζάνα. «Και η θερινή κατοικία μας. Σε λίγο η μικρή μας θα τρέχει παντού, κι επειδή οι απαγωγές είναι της μόδας τελευταία...»

«Καταλαβαίνω», κούνησε το κεφάλι ο Στεφάν. «Μπορούμε να το κανονίσουμε αμέσως μόλις ολοκληρωθεί η δουλειά μου με την κυρία Ρενέση, η οποία μπορεί να είναι λίγο χρονοβόρα. Μέχρι τότε ίσως να έχει αλλάξει γνώμη και η γυναίκα σου για μένα. Κύριε Ρενέση...» στράφηκε στον οικοδεσπότη, που είχε πλησιάσει στην παρέα τους με ένα ποτό στο χέρι.

«Γνωρίζετε με τον κύριο Καίσαρη, βλέπω», είπε εκείνος και στάθηκε στο πλευρό της Ζάνας. «Επομένως δεν θα πλήξετε καθόλου αν απασχολήσω για λίγο τη δεσποινίδα Λυμπέρη. Η σύζυγός μου επιθυμεί να τη γνωρίσει προσωπικά. Όπως όλοι, έτσι κι αυτή εντυπωσιάστηκε από την ομοιότητα μεταξύ τους. Δεν θα σας τη στερήσω πολύ», υποσχέθηκε.

Ο Στεφάν κούνησε υποτονικά το κεφάλι, δίνοντας την άδεια στη Ζάνα να φύγει μαζί με τον οικοδεσπότη.

«Είναι κάπως αποπνικτικά εδώ», στράφηκε στον Αδριανό και στη σύζυγό του. «Χρειάζομαι λίγο καθαρό αέρα. Αν μείνετε κι άλλο στη δεξίωση, θα σας δω σε λίγο».

«Τον συμπαθείς», κατηγόρησε τον άντρα της η Μάγια αμέσως μόλις έμειναν μόνοι. «Πώς μπορείς και συμπαθείς αυτόν τον... τον...;»

«...άγγελο της Κόλασης;» τη βοήθησε ο Αδριανός, δίνοντάς της ένα παρατεταμένο φιλή στο μάγουλο και βυθίζοντας το βλέμμα του στο χώρισμα του στήθους της, που μετά τη γέννα είχε γίνει ακόμη πιο σέξι απ' όσο ήταν. «Ξέρεις πως έχω εντελώς διαφορετικά μέτρα και σταθμά για την αξιολόγηση χαρακτήρων, παπάκι. Και κάτι που

σου διέφυγε...» μετακίνησε τα χείλη του από το μάγουλο στο αφτί της, αδιαφορώντας παντελώς για το γεγονός ότι τους κοίταζαν επιτιμητικά όλοι οι καθωσπρέπει υψηλοί προσκεκλημένοι γύρω τους, «είναι ότι αυτοί οι δυο δεν έχουν γίνει ακόμα εραστές. Αλλά δεν θα αργήσουν».

«Τι να πω; Στις ερωτοδουλειές εσύ είσαι ο ειδικός. Αν όμως έχεις δίκιο, πραγματικά τη λυπάμαι».

«Γιατί, Μάγια; Εσύ δεν φοβήθηκες να αγαπήσεις τον εκκεντρικό με τα τατουάζ που πατούσε επί πτωμάτων για να καθίσει στον θρόνο του. Και δεν έπαψες να τον αγαπάς ούτε όταν έμαθες πως ήσουν το μέσο για να πάρει πίσω τα χαμένα. Η μόνη διαφορά με τον Στεφάν Ντομπρίν –πέρα από το ότι είμαι ομορφότερος, φυσικά– είναι τα πεδία των μαχών μας. Αυτός αφαιρούσε ζωές εκτελώντας εντολές. Εγώ κατέστρεφα ζωές στοχεύοντας την κορυφή. Τα δικά του σημάδια βρίσκονται στο πρόσωπο, πιθανόν και στο κορμί του. Τα δικά μου, στις ζωγραφιές πάνω στο δέρμα μου. Κατά βάθος, παραδέξου το, ο Στεφάν Ντομπρίν σε εντυπωσιάζει».

«Ο ποιος;»

«Την προηγούμενη εβδομάδα είχα άλλη μια συνάντηση μαζί του. Θα σου εξηγήσω».

«Δεν τον λένε Κάμερον Μπλερ; Για στάσου, Αδριανέ. Η βιολογική σου μητέρα είχε δύο θετούς γιους, τον Στεφάν και τον Γκαμπριέλ. Για αυτόν τον Στεφάν μιλάμε;»

«Μπορείς να τον λες και άγγελο της Κόλασης, το ίδιο μου κάνει. Αρκεί να μη σε εντυπωσιάζει περισσότερο απ' όσο εγώ».

«Θεούλη μου, χρειάζομαι ένα ποτό! Γιατί σίγουρα έχει εντυπωσιάσει εσένα, και κάτι μου λέει ότι δεν θα ξεμπερδέψουμε εύκολα από δαύτον».

«Με ξέρεις τώρα...» της είπε γλυκά ο Αδριανός, αλλά στα μάτια του χόρευαν φλόγες. «Αν είναι να βοηθήσω ένα κύμα να βρει μια γαλήνια όχθη, θα το κάνω».

«Όμως σου διαφεύγει κάτι σημαντικό, αγάπη μου, και σ' αυτό εγώ δεν πέφτω έξω. Ο Στεφάν Ντομπρίν σου δεν είναι κύμα. Είναι τσουνάμι».

Το πόσο προφητικά θα αποδεικνύονταν τα λόγια της δεν θα το μάθαιναν σε βάθος χρόνου.

Θα το μάθαιναν μέσα σε μία μόλις ώρα.